

De Beeldhouweres Thérèse Van Hall.

onderarmen overbruggen van dij tot scheen, terwijl op het kruispunt der voeten de lotos bloeit der ineengelegde open handen, waarin, het hart, de stil-betuurde schelp.

Schoon zijn ook hier weer vele gedeelten, gelijk de schildvormig gestyleerde knieën en het strakke rimpelpaar in den ingetrokken buik; maar schoon is vooral de compositie: — het voorovere hoofd, de ingebogen borst-en-onderlijf, de korfvormig-gelegde beenen en armen, zij zijn te zamen één zoet preeel, in eigen schemer-gloed besloten.

En zoo, in zichzelf volkomen als een dauwdrup, is dit beeld, als de dauwdrup, een spiegel der eeuwigheid.

In waarheid, hij droomt van de eeuwigheid, deze purperen betuurder der schelp, — die immers zelve het ruischen der eeuwige zee in zich besluit?

Een ander beeldje staat voor mij, tusschen mijn boeken; beeldje in pleister; een op den grond zittend meisje met omhoog getrokken knieën, waarop het starend kopje rust; — de handen zijn om de voeten gelegd.

Het is weer fijn met z'n geaccentueerde schouderbladen en teere ruggewerveltjes, het aandoenlijk haarvlechtje en de gevoelige, gladde schenen . . . Maar wat is het rustig! het ademt een grootsche rust, het peinzend meisje, starend in een lieflijke verte. Drie jaren staat het daar nu voor mij en telkens neem ik het in mijn handen en bezie z'n sterke, gave fijnheid; en ik zet het neer en het staart

in de verte en geeft mij altijd weer geluk.

Dit zelfde meisje zag ik eens, verkleind in ivoor. Omdat het verkleind was, was het in de fijnheden nog vereenvoudigd, en, een dingetje van misschien vier centimeter hoog, — het was nóg monumentaler dan het mijne! — Indien, dacht ik, het vlak van deze

vensterbank, waarop het staat, een Egyptische woestijn ware, dan zou daar juist zoo, roomgeel doomend in het verschiet, 'deze peinzende gestalte kunnen verrijzen van misschien meer dan honderd meters, — was die, in den tijd der Pharaos, maar zoo gebouwd.

Dit is het mooiste en eigenste der kunst van Thérèse van Hall, de warme, bezonken ziel, en de stille, zeer eenvoudige, maar in waarheid monumentale vormen, waarin die somwijlen gestalte aanneemt.

Men moet er zich daarom over verwonderen, dat Thérèse van Hall niet méér de aandacht heeft getrokken onzer bouwmeesters; haar rustige, breede kunst past in de rustige en breede van de besten onder hen.

VOORZIJDJE DER GRAFNAALD VOOR FRANS COENEN SR.

* * *

Twee maal heeft zij een grafmonumentje gemaakt: — de kleine obelisk op het graf van Frans Coenen Sr. te Leiden, en, nu onlangs, de staande grafsteen voor den jongen Inlander-arts Tehupeiory, op het kerkhof te Utrecht.

Van den obelisk, aan de nagedachtenis van den bekenden musicus, is de voorplaat bijzonder mooi; een bas-relief, voorstellend